

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 9. oktobar 2023. godine
Br.ref.: RK 2283/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI52/23

Podnosilac

Nehat Publica

**Ocena ustavnosti presude [Pml. br. 16/2023] Vrhovnog suda od 23. januara
2023. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Nehat Publica, sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Pml. br. 16/2023] od 23. januara 2023. godine (u daljem tekstu: osporena presuda) Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena njegova prava zagaranтована članovima: 3. [Jednakost pred zakonom], 21. [Opšta načela], 23. [Ljudsko dostojanstvo], 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 36. [Pravo na privatnost], 37. [Pravo na sklapanje braka i zasnivanje porodice], 38. [Sloboda veroispovesti, uverenja i savesti] i 40. [Sloboda izražavanja] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članovima: 2. [Pravo na život], 3. [Zabrana mučenja], 5. [Pravo na slobodu i bezbednost], 6. [Pravo na pravično suđenje], 8. [Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života] i 10. [Sloboda izražavanja] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika o radu. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno, pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018 i dalje će se primenjivati u slučajevima registrovanim u Sudu pre njegovog ukidanja, samo ako i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 7. februara 2023. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 7. marta 2023. godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR.KI52/23 imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca, a odlukom KSH.KI52/23 članove Veća za razmatranje, sastavljenog od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Remzije Istrefi-Peci (članovi).
8. Dana 2. marta 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana je kopija podnosiocëvog zahteva poslata Vrhovnom sudu.
9. Dana 29. avgusta 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Sud primećuje da se podnosilac zahteva u proteklom periodu obraćao Sudu i u druga dva slučaja. U zahtevu koji je podneo u prvom slučaju, KI149/21, dana 19. avgusta 2021. godine, podnosilac je tvrdio da su policijski službenici vršili fizičko i psihičko nasilje nad njim, u vreme saslušanja u Regionalnoj policijskoj upravi u Mitrovici i da elektronske poruke koje je objavila njegova bivša supruga predstavljaju povredu njegove privatnosti. Dana 10. novembra 2021. godine, Sud je rešenjem o neprihvatljivosti odlučio da je zahtev podnosioca preuranjen, zbog toga što je važeće zakonodavstvo predviđalo delotvorna pravna sredstva kojima je podnosilac zahteva mogao da ostvari svoja zakonska i ustavna prava.
11. Sud primećuje da je u svom drugom zahtevu KI01/22 od 5. januara 2022. godine, podnosilac zahteva osporio presudu [Ac. br. 3609/2021] Apelacionog suda od 18. novembra 2021. godine u vezi sa presudom [C. br. 3709] Osnovnog suda u Prištini od 8. februara 2020. godine, iz razloga: (i) što ga u svojstvu tuženog Osnovni sud nije obavestio o podnošenju tužbe za razvod braka od strane njegove bivše supruge do održavanja rasprave od 8. februara 2020. godine i (ii) što je podvrgnut mučenju od strane Policije Kosova zbog krivične prijave koja je, dana 24. avgusta 2020. godine, podneta protiv njega. Dana 16. novembra 2022. godine, Sud je rešenjem o neprihvatljivosti ocenio navode podnosioca zahteva kao očigledno neosnovane na ustavnim osnovama.

(i) Krivični postupak od istrage do glavnog pretresa

12. Dana 24. avgusta 2020. godine, državljanka (M.H.) podnela je žalbu Regionalnoj policiji u Mitrovici (u daljem tekstu: Policija), navodeći da joj je podnosilac zahteva pretio putem elektronskih komunikacija. Istog dana, Policija je saslušala podnosioca zahteva i odlukom Osnovnog tužilaštva u Mitrovici (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo), određena mu je mera zadržavanja od 48 sati.
13. Dana 25. avgusta 2020. godine, Policija je podnela Osnovnom tužilaštvu krivičnu prijavu pod brojem [2020-BC-726] protiv podnosioca zahteva, zbog toga što je postojala osnovana sumnja da je isti slao različite poruke svojoj supruzi u kojima joj je pretio i da je tim radnjama izvršio krivično delo "Pretnja" iz člana 181. stav 4. KZRK-a i "Porodično nasilje" iz člana 248. stav 1. KZRK-a.
14. Dana 25. avgusta 2020. godine, Osnovno tužilaštvo je donelo rešenje [PP. II. br. 1197/2020] o pokretanju istrage protiv podnosioca zahteva zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo "Uznemiravanje" i "Porodično nasilje". Istog dana, Osnovno tužilaštvo je podnelo zahtev [PP. II. br. 1197/2020] Osnovnom sudu u Mitrovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) za određivanje pritvora podnosiocu zahteva.
15. Dana 26. avgusta 2020. godine, Osnovni sud je rešenjem [GJPP. br. 266/20] odbio zahtev Osnovnog tužilaštva za određivanje pritvora i odredio podnosiocu zahteva meru zabrane približavanja oštećenoj.
16. Dana 21. septembra 2020. godine, Osnovno tužilaštvo je podnelo Osnovnom sudu optužnicu [PP. II. br. 1197/20] protiv podnosioca zahteva zbog krivičnog dela "Uznemiravanje" iz člana 182. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZRK-a. Osnovno tužilaštvo je između ostalog, tvrdilo:

"... u nekoliko prilika, zadnjeg meseca, gotovo svaki dan, a do 21.08.2020. godine u Mitrovici, na stalni i nepoželjan način je privlačio pažnju na sebe, i tim povodom je dovodio oštećenu M.H. u stanje teške duševne patnje, na taj način što je svaki dan slao SMS poruke oštećenoj, kao i članovima njene porodice, iako ga je oštećena - njegova supruga ostavila i vratila se kod svojih roditelja, kao i počela je postupak razvoda braka, i sa time je prouzrokovao strah i uznemiravanje kod iste".

17. Dana 11. novembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo prigovor na dostavljene dokaze i zahtev za odbacivanje optužnice. Takođe, tražio je da se Osnovni sud oglasi mesno nenadležnim. Podnosilac zahteva je naveo da su dokazi izvedeni bez naloga suda i da su stoga neprihvatljivi.
18. Dana 6. januara 2021. godine, Osnovni sud je rešenjem [P. br. 664/20], odbio, kao neosnovan, prigovor na dokaze i zahtev za odbacivanje optužnice podnosioca zahteva. Osnovni sud je smatrao da su prikupljeni dokazi predstavljali dovoljan osnov za potkrepljivanje osnovane sumnje da je podnosilac zahteva izvršio krivično delo za koje je optužen i da poruke koje je objavila oštećena ne predstavljaju narušavanje privatnosti. Tim rešenjem je odbijen i zahtev podnosioca da se Osnovni sud oglasi mesno nenadležnim.
19. Dana 25. februara 2021. godine, Policijski inspektorat Kosova je primio žalbu podnosioca zahteva protiv policijskih službenika i registrovao je istu pod brojem: [IPK/DMA/1188/21] i referencom [03-116-1697/5].
20. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku izjavio žalbu protiv rešenja [P. br. 664/20] Osnovnog suda, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
21. Dana 8. marta 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Pn. br. 181/2021] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva. Apelacioni sud je obrazložio da je optužnica zasnovana na dovoljnom broju dokaza i da postoji osnovana sumnja da je došlo do izvršenja krivičnog dela.

(ii) **Presude redovnih sudova**

22. Dana 16. februara 2022. godine, Osnovni sud je presudom [P. br. 664/20] oglosio podnosioca zahteva krivim za krivično delo "Uznemiravanje" i izrekao mu uslovnu kaznu zatvora od 6 (šest) meseci. Osnovni sud je, između ostalog, obrazložio sledeće:

"U pogledu psihičkog odnosa okrivljenog prema učinjenom krivičnom delu, Sud je našao da je okrivljeni u kritičnom trenutku delovao sa direktnim umišljanjem, odnosno on je sa namerom da uznemirava, zastraši ili povredi oštećenu – svoju bivšu suprugu, dovodio u stanje ponovljene i neželjene pažnje, pa ga je iz tog razloga sud za pomenuto krivično delo oglosio krivim i osudio po zakonu".

"S obzirom da u postupku nije navedena nijedna okolnost koja bi dovela u pitanje svest okrivljenog u vreme izvršenja krivičnog dela, sud je zaključio da se radi o svesnom izvršiocu i da je on delovao sa direktnim umišljanjem, kao vidom krivice, da je bio svestan da je njegovo delo zabranjeno, da je bio svestan svojih radnji i da je želeo njihovo izvršenje".

23. Podnosilac zahteva je u zakonskom roku izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [P. br. 664/20] Osnovnog suda, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona.
24. Dana 15. septembra 2022. godine, Apelacioni sud je presudom [PA1. br. 597/2022] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu [P. br. 664/20] Osnovnog suda. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio sledeće:

“Veće ovog suda je ispitalo presudu prvostepenog suda u pogledu povrede krivičnog zakona, na koje povrede pazi po službenoj dužnosti i u smislu člana 394. st. 1 tačka 1.4 ZKPK-a, prema uloženoj žalbi i drugim spisima predmeta i došlo do zaključka da ožalbena presuda nije zahvaćena povredama krivičnog zakona predviđenim u članu 385. ZKPK-a, jer je prvostepeni sud pravilno ocenio sve dokaze koji karakterišu krivično delo koje se optuženom stavlja na teret, a posebno je utvrdio da u radnjama optuženog postoje sva objektivna i subjektivna obeležja krivičnog dela uznemiravanje iz člana 182. st. 2 u vezi sa st. 1 KZK-a, tako da su se u radnjama optuženog stekli svi elementi krivičnog dela koje mu se stavlja na teret i da je isto predviđeno važećim zakonom, koji je primenjivan u vreme izvršenja krivičnog dela od strane optuženog, takođe nije našao da postoje dokazi koji isključuju krivičnu odgovornost za optuženog, kao i krivično gonjenje, i takođe, prvostepeni sud je postupao u okviru zakonske nadležnosti, zbog čega i po oceni veća ovog suda ožalbena presuda nije zahvaćena povredama krivičnog zakona, kako se navodi i izjavljenoj žalbi”.

25. Podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona. Podnosilac zahteva je tražio od Vrhovnog suda da poništi presude Osnovnog i Apelacionog suda i da se predmet vrati na ponovno odlučivanje.
26. Dana 23. januara 2023. godine, Vrhovni sud je presudom [Pml. br. 16/2023] odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti. Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio sledeće:

“Ne stoji navod osuđenog da je pobijana presuda zasnovana na neprihvatljivim dokazima, iz razloga što izvedeni dokazi po oceni ovog suda nisu pribavljeni nezakonito i u suprotnosti sa zakonskim odredbama, već su naprotiv zakoniti i zna se njihovo poreklo i izvor, i isti ni u jednoj ranijoj fazi nisu proglašeni neprihvatljivim dokazima. Ovaj sud ocenjuje da je prvostepeni sud odlučio na pravilan i potpun način kada je oglasio osuđenog krivim za krivično delo koje mu stavlja na teret, iz razloga što je iz svih izvedenih i ocenjenih dokaza, kao što su iskaz oštećene M. H., fotodokumentacija i registar poslatih SMS poruka, sud pravilno utvrdio da je osuđeni izvršio krivično delo uznemiravanje iz člana 182. st. 2 u vezi sa st. 1. KZRK-a, pa su stoga i navodi da je krivični zakon povređen na štetu osuđenog neosnovani”.

“Prema odredbi člana 385. st. 5. ZKPK-a, kada je u pitanju odluka o kazni, povreda krivičnog zakona postoji ako je sud pri donošenju odluke o kazni, alternativnoj kazni, sudskoj opomeni ili pri donošenju odluke o meri obaveznog rehabilitacionog lečenja ili oduzimanju imovinske koristi stečene krivičnim delom, prekoračio zakonska ovlašćenja. U konkretnom slučaju, prvostepeni sud je ocenjujući okolnosti u vezi sa kaznom, individualizacijom kazne, izrekao osuđenom kaznu u granicama predviđenim za ovo krivično delo, što znači da zakonska ovlašćenja nisu prekoraćena”.

Navodi podnosioca zahteva

27. Podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim aktom povređena njegova ustavna prava zagarantovana članovima: 3. [Jednakost pred zakonom], 21. [Opšta načela], 23. [Ljudsko dostojanstvo], 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 36. [Pravo na privatnost], 37. [Pravo na sklapanje braka i zasnivanje porodice], 38. [Sloboda veroispovesti, uverenja i savesti] i 40. [Sloboda izražavanja] Ustava u vezi sa članovima: 2. [Pravo na

život], 3. [Zabrana mučenja], 5. [Pravo na slobodu i bezbednost], 6. [Pravo na pravično suđenje], 8. [Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života] i 10. [Sloboda izražavanja] EKLJP-a.

Navodi o povredi člana 27. Ustava u vezi sa članom 3. EKLJP-a

28. Podnosilac zahteva navodi: *“Mučili su me i ponižavali policajci u policijskoj stanici u Mitrovici najozbiljnijim uvredljivim rečima”. “Zasnivam se na ovom članu, jer da tu nisu intervenisali drugi ljudi, policija bi me mučila do smrti gde je psihičko nasilje nepopravljivo”.*

Navodi o povredi člana 29. Ustava u vezi sa članom 5. EKLJP-a

29. Podnosilac zahteva navodi: *“Pritvoren sam bez razloga, pritvor mi nije objašnjen i naredba o pritvoru je došla na srpskom jeziku koji ne razumem, dok je pritvor izvršen nakon nasilja koje je primenila policija gde sam bio prinuđen da potpišem dokument o pritvoru”.* Podnosilac zahteva takođe ističe: *“Korišćene su ponižavajuće i nasilne metode u pritvoru do pretnji smrću od strane policijskih službenika, gde su sve činjenice iznete Ombudsmanu i u elektronskim medijima”.*

Navodi o povredi člana 30. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a

30. U vezi sa povredom člana 30, podnosilac zahteva navodi: *“Nije mi ponuđeno nikakvo minimalno pravo tokom pritvora. Policajci su me primoravali i zlostavljali da dam izjavu pod fizičkim i psihičkim nasiljem. Oduzete su mi lične stvari, kao što su ključevi automobila koje nisu dali članovima moje porodice kada su došli da ih uzmu i moj auto je ostavljen na parkingu dva dana”.*
31. Podnosilac zahteva ističe: *“Moja prava su povređena od kada su policija i mitrovačko tužilaštvo protiv mene pokrenuli postupak za nasilje u porodici bez ikakvih činjenica. Uskraćeno mi je korišćenje pravnih sredstava, kao što je zahtev za advokatom. Fizički i psihički sam zlostavljan od strane policije, jer sam tražio svoje pravo koje je zagarantovano Ustavom Republike Kosovo i tek nakon ovih jednosatnih zlostavljanja i odluke da se prekine advokat je pozvan. Ni advokat nije intervenisao iako sam mu ispričao o audio snimcima koje sam imao. Vređali su me, maltretirali i psovali samo zato što sam tražio svoje pravo na zaštitu”.*

Navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članovima 6. i 8. EKLJP-a

32. Podnosilac zahteva ističe: *“Ne može biti pravičnog suđenja tamo gde je korišćeno fizičko nasilje, gde je i sudija imenovan u suprotnosti sa zakonom, jer živi u istom mestu gde živi i moja bivša supruga. Međutim, rodbinske veze suda sa spoljnim licima su dokazane i u ponašanju ovih sudija, kada je i udaljen sudija R.B. nakon moje žalbe, a imenovan drugi sudija u slučaju D.B.”.* On takođe ističe: *“Proces je imao nepravilnosti i to počev od Tužilaštva pa do Osnovnog suda u Mitrovici, gde je bilo uplitanja drugih strana van suda. Zato sam podneo zahtev za izuzeće sudije R.B.. Nakon moje žalbe i zahteva, promenjen je sudija. U tom sudu je bilo mnogo povreda i Apelacioni sud nije uzeo u obzir moje navode. U Apelacionom sudu je odlučio isti sudija u dve moje žalbe za isti slučaj”.*
33. Podnosilac zahteva tvrdi: *“U momentu hapšenja i objavljivanja SMS kontakata sa mojom bivšom suprugom, povređena su mi prava na porodičnu komunikaciju, kada sud a ni Tužilaštvo nije donelo nijednu odluku o izdavanju i prijemu tih SMS poruka”.*

“Poruke koje je izneo i primio tužilac su nezakonito štampane, čime je povređeno moje privatno pravo na komunikaciju sa bivšom suprugom”.

Ostali navodi

34. Podnosilac zahteva takođe navodi: *“Ovde nisam ravnopravno tretiran pred zakonom jer me tužiteljka nije nijednom saslušala. Diskriminacija na osnovu pola se dešava u mom slučaju jer se ovde daje prednost drugom polu iako ne postoji nijedna činjenica o optužbama koje mi se stavljaju na teret, takođe, predočene činjenice nisu nikada prihvaćene od strane Tužilaštva i suda, sa obrazloženjem da sam ja optuženi”.*
35. Podnosilac zahteva ističe: *“Optužbe na moj račun od nasilja u porodici do uznemiravanja, a ni za jednu nije bilo nijedne činjenice, još jednom govore da je tužilaštvo bilo pod uticajem spoljnih ljudi putem SMS-a, mislim da je to u suprotnosti sa ovim članom Ustava i u suprotnosti sa Zakonom o porodici na Kosovu”. On takođe piše: “Povređeno mi je pravo na slobodu veroispovesti zbog SMS poruka koje sam pisao svojoj supruzi rečima vere da sam musliman sa provokativnim pitanjima”. “U komunikaciji putem SMS-a, postoje pokušaji tužilaštva i suda da mi se uskrati sloboda izražavanja”. “Izraz Bele je uzet kao krivično delo, što se ne poklapa sa stvarnošću i predstavlja povredu slobode govora”.*

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 23.

[Ljudsko dostojanstvo]

Ljudsko dostojanstvo je neosporivo i predstavlja osnov svih ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Član 27.

[Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja]

Niko ne sme biti izložen mučenju, surovom neljudskom ili ponižavajućem postupanju.

Član 29.

[Pravo na slobodu i sigurnost]

Svakome se garantuje pravo na slobodu i sigurnost. Niko ne može biti lišen slobode izuzev zakonom predviđenih slučajeva i na osnovu odluke nadležnog suda, i to:

- (1) nakon objavljivanja kazne zatvorom zbog krivičnog dela;*
- (2) zbog opravdane sumnje da je lice izvršilo krivično delo, samo onda kada se lišavanje slobode smatra neophodnim za sprečavanje vršenja krivičnog dela i samo na veoma kratak period pre suđenja, na zakonom propisan način;*
- (3) radi vaspitnog nadzora maloletnog lica, ili radi njegovog/njenog privođenja nadležnom organu, na osnovu zakonitog naređenja;*
- (4) radi zdravstvenog nadzora lica, koje je zbog bolesti, opasno po društvo;*
- (5) zbog ilegalnog ulaska u Republiku Kosovo, ili nakon zakonite naredbe o udaljenju ili ekstradiciji.*

[...]

Član 30.

[Prava optuženog]

Svako ko je optužen za krivično delo uživa sledeća minimalna prava:

- (1) da se odmah, na jeziku koji razume, obavesti o prirodi i razlozima optužbe pokrenute protiv njega/nje;
- (2) da se obavesti o svojim pravima, na osnovu zakona;
- (3) da ima dovoljno vremena i sredstava za pripremanje svoje odbrane;
- (4) da dobije besplatnu pomoć prevodioca, ako ne govori ili ne razume jezik na kojem se sprovodi suđenje;
- (5) pravo na branioca kojeg odabere, da slobodno komunicira sa istim i, ako nema dovoljno sredstava, ovu pomoć dobije besplatno;
- (6) da se ne primorava da svedoči protiv sebe ili prizna krivicu.

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
 3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.
 4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.
 5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegovu/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.
- [...]

Član 36.

[Pravo na privatnost]

1. Svako ima pravo na poštovanje svog privatnog i porodičnog života, nepovredivost stana i tajnost pisama, telefona i drugih sredstava opštenja.
2. Kontrola bilo kojeg stana ili drugih privatnih prostorija, neophodna radi vođenja istrage o zločinu, se može sprovoditi samo do neophodnog stepena i samo na osnovu sudske odluke, nakon objašnjavanja razloga neophodnosti takve kontrole. Odstupanje od ovog pravila je dozvoljeno ako je neophodno radi zakonitog lišavanja slobode počinioca krivičnog dela, prikupljanja dokaza koji se mogu izgubiti ili u slučaju otklanjanja neposredne i ozbiljne opasnosti po ljude ili imovinu, na zakonom propisan način. Sud je dužan da odobri ovakva dela na retroaktivan način.
3. Tajnost pisama, telefonskih razgovora i drugih sredstava opštenja je neotuđivo pravo. Ovo pravo se može uskratiti samo privremeno i na osnovu odluke suda, ako je to neophodno za vođenje krivičnog postupka ili zaštitu zemlje, na zakonom propisan način.
4. Svako lice ima pravo na zaštitu ličnih podataka. Prikupljanje, držanje, pristup, ispravka i korišćenje istih je regulisano zakonom

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u

razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.
[...]

Član 3.

[Zabrana mučenja]

Niko ne sme biti podvrgnut mučenju, ili nečovečnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju.

KRIVIČNI ZAKONIK BR. 06/L-074 REPUBLIKE KOSOVO

Član 182.

[Uznemiravanje]

1. Ko se ponaša na način koji drugome trajno i neželjeno skreće pažnju, ili mu se obraća u nameri da uznemiri, zastraši, povredi, ošteti imovinu ili ubije drugo lice ili njegovu decu, porodicu, rođake ili domaće životinje, odnosno ko drugog prati u nameri da uznemiri, zastraši, povredi, ošteti imovinu ili ubije drugo lice ili njegovu decu, porodicu, rođake ili domaće životinje; i u izvršenju tih radnji dovede to lice u stanje opravdanog straha od smrti, teške telesne povrede, ozbiljne štete na imovini, ili mu nanese velike duševne patnje, kazniće se novčanom kaznom ili kaznom zatvora u trajanju do tri (3) godine.

2. Kad je krivično delo iz stava 1. ovog člana izvršeno prema licu sa kojim je izvršilac bio ili i dalje jeste u srodstvu, ili prema ranijem ili sadašnjem članu porodice, izvršilac će se kazniti kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina.

[...]

ZAKONIK BR. 08/L-032 O KRIVIČNOM POSTUPKU

POGLAVLJE XVII

DOKAZI

Član 251.

[Opšta pravila za dokaze]

1. Pravila o dokazima predviđeni u ovom članu primenjuju se u svim krivičnim postupcima pred sudom i kada je to propisano ovim zakonikom, primenjuju se i na postupke pred državnim tužiocem i policijom.

2. Dokazi pribavljeni povredom odredaba krivičnog postupka neprihvatljivi su kada ovaj zakonik ili ostale odredbe zakona to izričito predviđaju.

3. Sud ne može svoju odluku zasnivati na neprihvatljivim dokazima.

4. Tokom svakog saslušanja ili ispitivanja zabranjeno je:

4.1. zlostavljanjem, prouzrokovanim umorom, fizičkim smetnjama, upotrebom droge, mučenjem, prinudom ili hipnozom, uticati na slobodu okrivljenog da formuliše i izrazi svoje mišljenje;

4.2. da se okrivljenom preti zakonom zabranjenim merama;

4.3. obećati bilo kakvu korist koja nije predviđena zakonom; i

4.4. umanjevanje sposobnosti pamćenja i razumevanja okrivljenog.

5. Zabrana iz stava 4. ovog člana primenjuje se bez obzira na saglasnost lica koje se ispituje ili saslušava.

6. Kada se ispitivanje ili saslušanje primenjuju u suprotnosti sa stavom 4. ovog člana, zapisnik o takvom ispitivanju ili saslušanju je neprihvatljiv.

Ocena prihvatljivosti zahteva

36. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje predviđeni u Zakonu i Poslovniku.
37. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava u vezi sa stavom 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, kojima je utvrđeno:

Član 113.

[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

Član 21.

[Opšta načela]

[...]

4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.

38. Sud dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su dalje propisani u Zakonu, odnosno članovima 47, 48. i 49. Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta ...”.

39. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; da osporava ustavnost akta javnog organa, odnosno presudu [Pml. br. 16/2023] Vrhovnog suda od 23. januara 2023. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju, u skladu sa članom 113.7 Ustava i članom 47.2 Zakona; da je naglasio Ustavom zagarantovana prava za koja tvrdi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona; i da je podneo svoj zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca, kako je predviđeno članom 49. Zakona.

40. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno potpravilu (2) pravila 39. Poslovnika, kojim je utvrđeno:

Pravilo 39.

[Kriterijum o prihvatljivosti]

(2) "Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju".
[...]

41. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao "očigledno neosnovan" u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih "očigledno neosnovanim navodima", koji se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (ii) navodi koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povreda"; (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva podkriterijuma, i to: a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba EKLJP-a ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta povreda Ustava i EKLJP sasvim očigledna (vidi predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi, takođe, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/teljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio/la svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) "konfuzni i nejasni" navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), predstavka br. 4241/03, kategorija (iii).
42. Sud primećuje da se glavni navodi podnosioca zahteva odnose na činjenicu da su osporenim aktom povređena njegova ustavna prava zagarantovana članovima: 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa članom 5. [Pravo na slobodu i sigurnost] i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP.
43. U tom kontekstu, Sud će razmotriti i analizirati ove navode u saglasnosti sa sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) u skladu sa kojom su, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, redovni sudovi i Ustavni sud dužni da tumače osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.

i. Povodom navoda o povredi člana 27. Ustava u vezi sa članom 3. EKLJP-a

44. Sud ponavlja da je praksa ESLJP-a, u smislu člana 3, definisala da EKLJP i u najtežim okolnostima, kao što je borba protiv terorizma i organizovanog kriminala, apsolutno zabranjuje mučenje, surovo neljudsko ili ponižavajuće postupanje bez obzira na ponašanje žrtve. Prema ESLJP-u, neljudsko postupanje je prihvaćeno kao ponižavajuće samo onda kada je žrtvama namerno prouzrokovan osećaj straha, zebnje i inferiornosti u smislu da ponižava i devalvira i eventualno slama fizički i moralni otpor, kada ozbiljnost zloupotrebe stvara kod žrtve delovanje protiv svoje volje ili svoje

savesti (vidi predmet [Keenan protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 27229/95, st. 120, ESLJP 2001-III, i [Ramirez Sanchez protiv Francuske](#), br. 59450/00, st. 118, ESLJP 2006-IX).

45. Prema ESLJP-u, kako bi zlostavljanje spadalo u polje dejstva člana 3. EKLJP, potrebno je da dosegne određeni minimalni nivo okrutnosti. Procena ovog nivoa zavisi od svih okolnosti slučaja, kao što su trajanje postupanja, njegovih fizičkih ili psihičkih posledica, a u nekim slučajevima se uzima u obzir i pol, starosna dob i zdravstveno stanje žrtve. Sud podseća da navodi o zlostavljanju moraju biti potkrepljeni dokazima i da njihova procena mora biti okarakterisana van razumne sumnje (vidi predmet ESLJP-a [Gok i Guler protiv Turske](#), br. 74307/01, 28. jul 2009. godine; vidi slučaj Suda [KI82/16, podnosilac Đeljalj Kazagić](#), rešenje o neprihvatljivosti od 1. marta 2017. godine, st. 35-37).
46. Podnosilac zahteva tvrdi da su policijski službenici vršili fizičko i psihičko nasilje nad njim u vreme kada su ga saslušavali u Regionalnoj policijskoj upravi.
47. Pozivajući se na činjenice u predmetu, Sud primećuje da je podnosilac podneo Policijskom inspektoratu Kosova žalbu protiv policijskih službenika. Policijski inspektorat je obavestio podnosioca zahteva da je njegova žalba prosleđena Direkciji za interne istrage i verifikaciju Policije Kosova radi dalje disciplinske istrage. Sud primećuje da u spisu predmeta ne postoje nikakve informacije o tome da li je Policijski inspektorat ili nadležni organi doneli bilo kakvu odluku po ovom pitanju.
48. Sud primećuje da je podnosilac zahteva, kako bi potkrepio svoje navode o vršenju fizičkog nasilja, dostavio određene evidencije u vezi sa lekarskim pregledima koje je obavljao. Međutim, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije uspeo da argumentuje da li su policijski agenti vršili fizičko i psihičko nasilje nad njim i da dokazi koje je dostavio ne potkrepljuju neku takvu tvrdnju.
49. Sud, iz prethodno izloženih razloga, utvrđuje da navodi podnosioca zahteva koji se odnose na povredu prava zagarantovanog članom 27. Ustava u vezi sa članom 3. EKLJP, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i iz tog razloga se ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

ii. Povodom navoda o povredi člana 29. Ustava u vezi sa članom 5. EKLJP-a

50. Sud podseća da je ESLJP razmotrio i razjasnio značaj prava na slobodu i sigurnost u demokratskom društvu, odnose sa načelom pravne sigurnosti i vladavine prava, navodeći da je opšta svrha prava na slobodu i sigurnost da se osigura da se nikome ne može proizvoljno ograničiti sloboda (vidi, presudu ESLJP-a od 13. decembra 2013. godine [El-Masri protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije](#), br. 39630/09, stav 230).
51. Sud podseća da su, na osnovu prakse ESLJP-a, dva glavna načela koja se moraju uzeti u obzir pri tumačenju prava na slobodu i sigurnost: načelo zakonitosti i načelo zaštite od proizvoljnosti. Prema ESLJP-u, načelo zakonitosti podrazumeva poštovanje materijalnih i procesnih pravila utvrđenih nacionalnim zakonodavstvom. Član 5. EKLJP u vezi sa članom 29. Ustava zahtevaju, pored toga, da svako lišavanje slobode mora poštovati svrhu zaštite od proizvoljnosti (vidi presudu ESLJP-a [Ladent protiv Poljske](#), br.11036/03, od 18. juna 2008. godine, stav 48; vidi slučaj Suda [KI63/17, podnosilac Lutfi Dervishi](#), rešenje o neprihvatljivosti od 18. oktobra 2017. godine, stavovi 47-58; vidi slučaj Suda [KI10/18, podnosilac Fahri Deqani](#), presuda od 8.

oktobra 2019. godine, stavovi 65-68; slučaj Suda [KI07/22](#), *podnosilac Miljan Košanin*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. juna 2022. godine, stavovi 49-51).

52. “Osnovana sumnja” na kojoj se mora zasnivati hapšenje čini bitan element zaštite od proizvoljnog hapšenja ili pritvaranja propisan EKLJP-om. “Osnovana sumnja” pretpostavlja postojanje nekih činjenica ili informacija koje bi uverile objektivnog posmatrača da je moguće da je lice koje je u pitanju počinilo delo za koje je optuženo (vidi predmet ESLJP-a [Stepuleac protiv Moldavije](#), presuda od 6. novembra 2007. godine, br.8207/06, stav 68; i vidi slučaj Suda [KI88/22](#), *podnosilac Nexhat Konushevci*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. septembra 2022. godine, st. 63-67).
53. Pozivajući se na spise predmeta, Sud primećuje da je podnosioca zahteva, dana 24. avgusta 2020. godine, prijavila policiji njegova bivša supruga zbog toga što se osećala ugroženom zbog elektronskih poruka koje je primala od njega. Odmah po prijavi, policijski organi su saslušali podnosioca zahteva u vezi sa navodima njegove supruge, a odlukom Osnovnog tužilaštva određena mu je mera zadržavanja na 48 sati.
54. Sud primećuje da je Policija, dana 25. avgusta 2020. godine, podnela Osnovnom tužilaštvu krivičnu prijavu protiv podnosioca zahteva, navodeći da je isti izvršio krivično delo “Uznemiravanje” i “Nasilje u porodici” prema KZRK-u. Istog dana, Osnovno tužilaštvo je donelo odluku o pokretanju istrage i tražilo od Osnovnog suda da se podnosiocu zahteva odredi pritvor. Osnovni i Apelacioni sud su odbili zahtev Osnovnog tužilaštva za određivanje pritvora i odredili podnosiocu zahteva meru zabrane približavanja oštećenjima.
55. Na osnovu spisa konkretnog predmeta, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva zadržan od strane nadležnih organa zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo. Takođe, odlukom Osnovnog tužilaštva je izvršena mera zadržavanja na 48 sati. Nakon toga, podnosilac zahteva je pušten na slobodu odlukom redovnih sudova, koji su ocenili da mera pritvora nije odgovarajuća i umesto nje su podnosiocu zahteva odredili meru zabrane približavanja oštećenjima.
56. Sud ocenjuje da su nadležni organi postupili u skladu sa zakonskim procedurama utvrđenim za takve slučajeve i da se ne radi o proizvoljnom ograničavanju prava na slobodu i sigurnost u odnosu na podnosioca zahteva. Sud ocenjuje da su procesne radnje koje su preduzeli nadležni organi u vezi sa zadržavanjem podnosioca zahteva bile u skladu sa zahtevima i ciljevima člana 29. Ustava u vezi sa članom 5. EKLJP.
57. Iz gore izloženih razloga, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi prava na slobodu i sigurnost, zagarantovanog članom 29. Ustava i članom 5. EKLJP, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “*nepotkrepljenih ili neobrazloženih navoda*” i da se iz tog razloga, ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

iii. Povodom navoda o povredi člana 30. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a

58. Podnosilac zahteva tvrdi da mu tokom zadržavanja u policijskoj stanici nije pruženo nijedno minimalno pravo i da su policijski službenici vršili fizičko i psihičko nasilje nad njim i na taj način ga prinudili da da iskaz.
59. Pozivajući se na spise predmeta, odnosno na zapisnik o saslušanju osumnjičenog [2020-BC-726] od 24. avgusta 2020. godine, Sud primećuje da su policijski organi saslušali podnosioca zahteva u vezi sa krivičnim delom za koje je osumnjičen da ga je izvršio. Sud primećuje da je podnosilac zahteva upoznat sa svim svojim zakonskim pravima: obavešten je o prirodi i razlozima optužbe protiv njega; o pravu da se brani

ćutanjem i da ne okrivljuje samog sebe, ni svoje bližnje; o pravu na imenovanje advokata i da se sa njim konsultuje; o pravu na prevodioca, u slučaju da ima potrebu za tim. Podnosiocu zahteva je postavljen branilac po službenoj dužnosti i u njegovom prisustvu je saslušan od strane policijskih službenika. Sud primećuje da je na početku saslušanja podnosilac zahteva izjavio da je upoznat sa svojim zakonskim pravima, a na kraju je potpisao gore pomenuti zapisnik.

60. Sud ocenjuje da podnosilac zahteva nijednim dokazom ne argumentuje svoje navode koji se odnose na uskraćivanje zakonskih i ustavnih prava prilikom zadržavanja u policijskoj stanici i saslušanja. Sud primećuje da su nadležni organi postupali u skladu sa zahtevima i ciljevima člana 30. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i da se ovde ni u kom slučaju ne radi o povredi ustavnih prava optuženog.
61. Iz prethodno izloženih razloga, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva koji se odnose na povredu prava zagaranovanog članom 30. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i da se iz tog razloga, ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

iv. Povodom navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članovima 6 i 8. EKLJP-a

62. Sud ponovo naglašava da prema ESLJP-u, "Iako član 6. garantuje pravo na pravično suđenje, on ne određuje nikakva pravila o prihvatljivosti dokaza kao takvih, što je pitanje koje se prvenstveno uređuje nacionalnim pravom i nadležnostima" (vidi predmet ESLJP-a [Schenk protiv Švajcarske](#), br. 10862/84, presuda od 12. jula 1988. godine, stavovi 45-46).
63. Međutim, prema ESLJP-u, aspekt koji treba razmotriti u ovim slučajevima je taj da li je postupak u celini, uključujući i način na koji su pribavljeni dokazi, bio pravičan (vidi predmete ESLJP-a [Khan protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 35394/97, presuda od 12. maja 2000. godine, st. 34; [P.G i J.H protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 44787, presuda od 25. septembra 2001. godine, st. 76; [Allan protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 48539/99, presuda od 5. novembra 2002. godine, stav 42).
64. Da bi se izvršila ocena da li je postupak bio pravičan u celini potrebno je prvo razmotriti da li su poštovana prava na odbranu. S tim u vezi, Sud mora da ispita da li je podnosiocu zahteva pružena mogućnost da ospori verodostojnost dokaza i da se suprotstavi njihovom korišćenju pred redovnim sudovima (vidi slučaj Suda [KI34/18, podnosilac Albert Berisha](#), rešenje o neprihvatljivosti od 23. maja 2018. godine, st. 63). Neophodno je, takođe, razmotriti i kvalitet dokaza, kao i proveriti da li okolnosti u kojima su dobijeni dokazi, bacaju sumnju na pouzdanost ili tačnost dokaza. Ove ocene treba izvršiti i u slučajevima kada je predmetno pitanje povezano sa navodima da korišćenje informacija koje su u suprotnosti sa članom 8. EKLJP-a kao dokaz čine sudski postupak nepravičnim u celini. To se odnosi, na primer, na predmete povezane sa korišćenjem dokaza dobijenih tajnim i nezakonitim merama praćenja (predmet ESLJP-a [Bykov protiv Rusije](#), br. 4378/02, presuda od 10. marta 2009. godine, stavovi 69-83; [Dragojević protiv Hrvatske](#), br. 68955/11, presuda od 15. aprila 2015. godine, stavovi 127-135).
65. ESLJP je naglasio da kada je dokaz veoma čvrst i kada se uopšte ne dovodi u sumnju, potreba za drugim dokazima koji ga podržavaju shodno tome slabi. Prema ESLJP-u, važnost treba pridati pitanju da li je predmetni dokaz bio odlučujući ili ne za ishod krivičnog postupka (vidi predmete ESLJP-a [Bykov protiv Rusije](#), br. 4378/02, presuda od 10. marta 2009. godine, stav 89; [Jalloh protiv Nemačke](#), br. 54810/00, presuda od

11. jula 2006. godine, stav 96; *Gafgen protiv Nemačke*, br. 22978/05, presuda od 1. juna 2010. godine, stav 164; vidi slučaj Suda [KI17/22](#) i [KI22/22](#), *podnosilac Hazir Krasniqi i Durim Krasniqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. decembra 2022. godine, stavovi 108-111; slučaj Suda [KI122/19](#), *podnosilac F.M.*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. jula 2020. godine, stavovi 66-69).
66. Sud podseća da nije njegov zadatak da ocenjuje zaključke koje su izveli redovni sudovi u vezi sa ocenom dokaza, osim ako oni nisu očigledno proizvoljni. Sud se ne meša ni u način na koji su redovni sudovi usvojili dokaze kao dokaznu građu, i ne meša se u diskreciono pravo redovnih sudova u odmeravanje dokaza, jer je to zadatak redovnih sudova (vidi slučaj Suda [KI13/16](#), *podnosilac Armend Selimi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2016. godine, stavovi 42, 46).
67. Sud ponovo naglašava da je njegov zadatak da oceni da li su relevantni postupci pred redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući i način na koji su uzeti dokazi, kao i da li su ti postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni (vidi slučajeve Suda [KI10/15](#) i [KI12/15](#), *podnosilac Shpresim Uka i Besim Uka*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2016. godine, stav 35).
68. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su ga redovni sudovi oglasili krivim na osnovu poruka koje su nezakonito odštampane, u suprotnosti sa članom 36. [Pravo na privatnost] Ustava u vezi sa članom 8. [Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života] EKLJP-a. Kao što je prethodno izloženo, Sud će oceniti da li su izvedeni dokazi, u konkretnom slučaju elektronske poruke, učinile sudski postupak nepravičnim u celini, u suprotnosti sa ciljevima prava na pravično suđenje.
69. Pozivajući se na činjenice u slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva, dana 11. novembra 2020. godine, uložio prigovor na izvedene dokaze i podneo zahtev za odbacivanje optužnice. Po navodima podnosioca zahteva, objavljivanje elektronskih poruka nije izvršeno na osnovu naredbe suda i samim tim se takvi dokazi moraju proglasiti neprihvatljivim.
70. Sud primećuje da je Osnovni sud odbacio prigovor na dokaze koji je uložio podnosilac i obrazložio da se takvi dokazi, elektronske poruke, mogu objaviti bez potrebe za tajnim merama praćenja i da je iste dostavila njegova supruga u svojstvu oštećene. Isti stav je zauzeo i Apelacioni sud, koji je, odlučujući povodom žalbe podnosioca zahteva, obrazložio da izvedeni dokazi nisu pribavljeni nezakonito i da su kao takvi morali biti razmotreni na glavnom pretresu.
71. Sud primećuje da su redovni sudovi izrekli podnosiocu zahteva uslovnu kaznu zatvora od 6 (šest) meseci za krivično delo "Uznemiravanje" prema KZRK-u, na osnovu izvedenih dokaza - elektronskih poruka, koje je dostavila podnositeljka prijave - supruga podnosioca zahteva, u svojstvu žrtve.
72. Sud naglašava da se, kako je prethodno izloženo u odeljku Opšta načela, u slučaju kada se tvrdi da su dokazi pogrešno izvedeni, mora oceniti da li su postupci koji su sprovedeni radi njihovog prikupljanja bili pravični u celini. Sud podseća da je zadatak redovnih sudova da izvode dokaze, da odlučuju o njihovoj prihvatljivosti i da ih na kraju odmere prema važnosti koju imaju. Sud može da se umeša samo onda kada se za postupke u vezi sa izvođenjem dokaza ispostavi da su proizvoljni, u meri u kojoj su mogla biti povređena prava podnosioca zahteva zagarantovana Ustavom i EKLJP-om.
73. Pozivajući se na činjenice u slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva imao mogućnost da ospori zakonitost dokaza tokom sudskog postupka koji se vodio protiv

njega. Međutim, redovni sudovi su ocenili da su izvedeni dokazi bili zakoniti i da imaju dovoljnu težinu da podrže krivičnu optužbu protiv podnosioca zahteva.

74. Sud ocenjuje da elektronske poruke koje su korišćene kao glavni dokaz protiv podnosioca zahteva nisu pribavljene bilo kakvom tehnikom praćenja, niti kompromitovanjem ličnih podataka njegovog telefona, što je moglo da dovede do povrede njegovih prava iz člana 36. Ustava u vezi sa članom 8. EKLJP. Sud ocenjuje da je u konkretnom slučaju, bivša supruga podnosioca zahteva, u svojstvu žrtve, obavestila organe vlasti o njenom čestom uznemiravanju od strane podnosioca zahteva. U tom smislu, poruke koje je ona obelodanila poslužile su kao dokaz u prilog krivične optužbe protiv podnosioca zahteva. Sud ocenjuje da se ovde ne radi o povredi prava podnosioca zahteva na privatnost i da izvođenjem dokaza nije narušena pravilnost sudskog postupka. Sud naglašava da se u konkretnom slučaju ne radi o proizvoljnom izvođenju dokaza i da redovni sudovi nisu povredili pravo podnosioca zahteva na pravično suđenje.
75. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je došlo do povrede pravičnog suđenja i zbog činjenice da su, prema njegovim navodima, redovni sudovi pogrešno odlučili po pitanju svoje mesne nadležnosti i da je u konkretnom slučaju mesno nadležan bio Osnovni sud u Prištini, a ne onaj u Mitrovici. Takođe, podnosilac zahteva tvrdi da je imenovanje sudije u njegovom predmetu izvršeno u suprotnosti sa zakonom.
76. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da deluje kao sud četvrtog stepena u odnosu na odluke koje su doneli redovni sudovi. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava. Nije zadatak Suda da rešava činjenične ili pravne greške koje su navodno počinili redovni sudovi, osim ukoliko su, i u meri u kojoj su, prekršili prava i slobode zagarantovane Ustavom i EKLJP-om (vidi predmet ESLJP-a [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine; slučaj Suda [K1192/13](#), podnosilac *Hatixhe Avdyli*, rešenje od 24. februara 2014. godine).
77. Sud ocenjuje da utvrđivanje mesne nadležnosti u sudskom postupku predstavlja odgovornost i dužnost redovnih sudova, koji tumače procesno i materijalno pravo u svakom predmetu. Isto važi i za imenovanje sudija u konkretnim predmetima. Sud ocenjuje da podnosilac zahteva ne argumentuje navodne ustavne povrede, osim što ih pominje i citira određene odredbe Ustava i EKLJP-a.
78. Sud, iz prethodno izloženih razloga, utvrđuje da navodi podnosioca zahteva koji se odnose na povredu prava zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i iz tog razloga se ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

ii. Povodom ostalih navoda

79. Pored prethodno iznetih navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi i povredu ustavnih prava zagarantovanih članovima: 3, 21, 24, 23, 29, 37, 38, 40. Ustava i članovima 2, 8, 10. EKLJP-a.
80. Sud ponavlja da samo pominjanje članova Ustava i EKLJP ili njihovo povezivanje sa nekim drugim članom Ustava ne znači samo po sebi i povredu drugih članova Ustava ili EKLJP, ukoliko se dodatno ne argumentuje i razradi na nivou ustavnosti kako je i zašto došlo do njihove povrede. Sud je dosledno ukazivao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj

povredi. Kada se tvrde povrede prava zagarantovanih Ustavom i EKLJP, podnosioci zahteva moraju osigurati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; i nedavno, slučaj [KI04/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38-39).

81. Iz tih razloga, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi gore navedenih članova Ustava i EKLJP-a spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda i da se isti, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

Zaključci

82. U rezimeu, uzimajući u obzir sva gore navedena izlaganja i utvrđenja, Sud zaključuje: (I) da navodi o povredi člana 29. Ustava u vezi sa članom 5. EKLJP-a spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda i da se iz tog razloga, ovi navodi, kao takvi, proglašavaju očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama; (II) da navodi o povredi člana 30. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda i da se iz tog razloga, ovi navodi, kao takvi, proglašavaju očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama; (III) da navodi o povredi člana 27. Ustava u vezi sa članom 3. EKLJP-a spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda i da se iz tog razloga, ovi navodi, kao takvi, proglašavaju očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama; (IV) da navodi o povredi članova 3, 21, 24, 23, 29, 37, 38, 40. Ustava i članova 2, 8, 10. EKLJP-a spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) “nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda i iz tog razloga se ovi navodi, kao takvi, proglašavaju očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 34 (2) i 48 (1) (b) Poslovnika, dana 29. avgusta 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi isto u Službenom listu;
- III. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani